lihha süa, ja se läbbi tubliks mehheks sawad. Lihhonik möistis agga wähhe Estikeelt, moistis waewalt neid sanno wasto räkida, mis härja ostmisse jures tarwis; agga mis talle rägiti, sest sai jubba arro. Nenda sai ta kül arro, et Mats omma poega ta tenistusse pakkus, sai ka arro, kui Mats küssis, mis isand ka palgaks lubbab. Tal olli hea meel, sest tal olli poissi häddast tarwis ja ütles ni kui olli öppind: „Minno luppab sinno poega lihha ikka päiw süa, ja annab temmal palle peäle kahsikümme wisi rubli ja nahka taggasi. Sinnule luppab minno tänna andma paar napso su peäle.“

Lihhonik läks teise tubba, kauba kinnitusseks napsi toma. Agga Mats kaddus kui tuul, — kes teab miks pärrast? wist et isse tänna su-pihta ei tahtnud sada, ehk ei olnud tal melepärrast, et poca nahka taggasi pakkuti.

Eesti-rahwa mÃƒÂ¶nnus Kalender 1872, lk. 34